

عنوان مقاله:

بررسی میزان پاسخ پاتولوژیک، عوارض درمان و بقای مبتلایان به سرطان سرویکس موضعی پیشرفته پس از درمان با شیمی درمانی قبل از جراحی

محل انتشار:

مجله زنان، مامایی و نازایی ایران، دوره 22، شماره 12 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

دکتر ساره حسینی - استادیار گروه رادیوتراپی و انکولوژی، مرکز تحقیقات سرطان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران.

دکتر ملیحه حسن زاده مفرد - استاد گروه انکولوژی زنان، مرکز تحقیقات سلامت زنان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران.

دکتر الهه عاقل - رزیدنت گروه رادیوتراپی و انکولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران.

دکتر فاطمه همایی شانديز - دانشیار گروه رادیوتراپی و انکولوژی، مرکز تحقیقات سرطان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران.

خلاصه مقاله:

مقدمه: سرطان سرویکس، دومین علت سرطان در کشورهای کمتر توسعه یافته است. کمورادیوتراپی همزمان به عنوان درمان استاندارد سرطان سرویکس پیشرفته است، ولی در کشورهای در حال توسعه امکانات رادیوتراپی کافی نبوده، لذا مطالعه حاضر با هدف تعیین میزان پاسخ پاتولوژیک، عوارض درمان و بقای مبتلایان به سرطان سلول های سنگفرشی سرویکس موضعی پیشرفته با استفاده از شیمی درمانی قبل از جراحی در بیمارانی که کاندید کمورادیوتراپی نبودند، انجام شد. روش کار: در این مطالعه کارآزمایی بالینی یک گروه به صورت قبل و بعد، 24 نفر از مبتلایان به سرطان سلول های سنگفرشی (SCC) سرویکس در مرحله IIA2، IB2 و IIB که به دلایل مختلف کاندید درمان استاندارد کمورادیوتراپی همزمان نبودند، تحت سه دوره شیمی درمانی با رژیم پکلی تکسل (135 میلی گرم به ازای هر متر مربع بدن) و سیس پلاتین (75 میلی گرم به ازای هر متر مربع بدن) و سپس عمل جراحی قرار گرفتند. پاسخ بالینی به شیمی درمانی قبل از جراحی (نئوآدجوانت) و عوارض درمان، بعد از هر دوره ارزیابی شد. در صورت پسرفت مناسب تومور، 4-6 هفته بعد از اتمام شیمی درمانی، بیماران کاندید جراحی ورتهايم شدند. سپس در غیاب معیارهای پرخطر در آسیب شناسی عمل جراحی، تحت سه دوره دیگر شیمی درمانی و در صورت داشتن این معیارها، تحت کمورادیوتراپی ادجوانت قرار گرفتند. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار آماری SPSS (نسخه 21) و آزمون های کای دو و کاپلان مایر انجام گرفت. میزان p کمتر از 05/0 معنادار در نظر گرفته شد. یافته ها: از 24 بیمار مطالعه، 13 نفر (2/54%) مرحله IIB و 17 نفر (9/73%) گرید II تومور داشتند. 13 نفر (2/54%) در معاینه، درگیری پارامتر داشتند. در مجموع، 7 بیمار از مطالعه خارج و 17 نفر جراحی شده و از این میان، 4 بیمار پرخطر، کاندید کمورادیوتراپی ادجوانت شدند. میزان پاسخ بالینی و آسیب شناسی کامل به ترتیب 17 نفر (2/77%) و 8 نفر (1/47%) بود. با میانه پیگیری 5/18 ماه، میانگین بقای کلی و بقای عاری از بیماری در بیمارانی که با پروتکل این مطالعه درمان شدند، به ترتیب برابر 71/25 و 51/24 ماه بود. میانگین بقای کلی 24 بیمار وارد شده به مطالعه، 82/30 ماه (95%CI: 38/29-26/32) بود. نتیجه گیری: شیمی درمانی نئوآدجوانت در بیماران مبتلا به سرطان سرویکس موضعی پیشرفته علی رغم پاسخ پاتولوژیک قابل قبول، با سود بقاء همراه نیست.

کلمات کلیدی:

آنالیز بقاء، درمان نئوآدجوانت، سرطان سرویکس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

